

Deček in pes.

Kdo te vabil, Murče! kdo,
Da prišel si za menó?
Ti si nepoklican gost,
Čuvaj dom in glodaj kost!

Jaz učim se abecé,
To za modre je glavé.
Ti pa znaš le hov! hov! hov!
Kadar greš na zajčji lov.

Pasjo umnost ti imaš,
Vedno meni se sladkaš.
• Jaz učim se, beži ti!
Urno! — jedna, dve in — tri!

Fr. Krek.

Vilkotu v spomin.

erujte mi, otročiči mili, da se redko kdaj vrši za majhnim dečkom takó izvanredno lep in velik sprevod, kakeršnega smo videli v 23. dan meseca avgusta pomikati se proti pokopališčnemu hribcu našega pogorskega mesta K. Vsa odlična gospóda mestna in mnogobrojno število šolarčkov je šlo potrtega srca za krsto, krijočo pozemeljske ostanke njihovega ljubljenca . . . In ljubljenc je tudi bil naš — Vilko. Kdor ga je poznal, oj kako rad je občeval ž njim; kdor ga je videl prvič, kako hitro se mu je priljubil! Dà, bil je on deček, katerega ni sovražil nihče, in ga tudi sovražiti ni mogel.

Da bi ga bili vi poznali, otroci ljubi, tudi vam bi se milo storilo, ko bi čuli, da ga ni več mej živimi, da se je preselil v večnost. Bolezen, katere kal je vže nosil v sebi, odkar je zazrl luč tega svetá — imel je srčno napako — pustila ga je 10 let gledati zórní svet, ali sedaj ga je nanagloma položila na mrtvaški oder, predno je jel okušati tudi temnejšo stran tega svetá.

Škoda res, da ga niste vsi poznali, škoda, zakaj priučili bi se marsikaj od njega. Naj vam v posnemo le nekoliko povém o našem miljenčku!

Da-si je bil Vilko — kakor rečeno — vedno bolehen, hodil je jako rad v šolo. Letos je bil zvršil tretji razred. V učilnici je bil vedno miren, poslušen, postrežljiv in priden. Kakó rad se je učil, kakó rad se je izdelaval naloge, pričajo njegova spričevala, ki nam ga kažejo vedno mej prvimi odličnjaki. In vztrajal je takó v svoji pridnosti do zadnjega vzdihljeja.

In kako pametno je uporabljal prosti čas! Kadar koli je rajniki Vilko opravil vse naloge za šolo, vzal je — male ročne harmonike, vsedel se v vežo očetove hiše in igral. In kakó je tudi igral!? Večkrat sem ga poslušal in vselej mi je bilo tesno pri sreci, kadar sem videl bledega, bolnega dečka vleči harmoniko takó sočutno. Njemu je iz srca prišla slednja arija — to si lahko izpoznal iz potez njegovega obraza — in segla ti je nehoté v globino srca. Še pred dobrimi štirinajstimi dnevi pred njegovo smrtjo sem ga videl igrati v društvu nekega družega, igral pa je takó milo — otožno in zopet veselo, da izvestno ni bilo znati iz teh nebeških glasov njegove zadnje — labodje pesni. Vender, žal, bila je! . . .

Pa tudi gledé na igro ni počival njegov mladi duh. Uril se je in uril. Ako ni katere reči znal, sramoval se ni, da ne bi povprašal koga družega za svét. Kadar se je pa navadil kake nove pesni, takrat ni bilo veselju ne konca ne kraja. — Tak je bil naš mali godec — Vilko. A bil je tudi ljubeznjiv prijatelj, ljubljeneec odraslih in malih. Ne samó v šoli, tudi izvan šole je pomagal rad svojim tovarišem. Ni torej čudo, da jim je bilo hudo njegovo slovó. Odrasli pa so ljubili malega dečka zavoljo njegove ljubeznjivosti in lepega vedenja; zakaj, znal se je vsakemu prikupiti. Mnogo prigodbic iz njegovega življenja nam je ostalo v spominu, katere vse kažejo, kako rad nas je imel tudi on. Sedaj ga ni več mej nami in žalostni zrêmo za njim! —

In pri pogrebu? Koliko vencev je krasilo belo krsto njegovo, koliko so jih nosili njegovi mladi tovariši!... Res, vsakdo se je ločil težko od njega, in ko so bobnele prve grude zemlje na pokrov njegove krste, čuti je bilo mnogo vzdihov, videti mnogo žalostnih obrazov, mnogo tožečih pogledov uprtih v grob toli nadarjenega dečka . . .

Vem, da se bode tudi vam milo storilo, prijatelji mladi, ko bode te prečitali te vrstice. In da-si niste poznali ljubkega Vilkota, posnemali ga bode te lahko in mu takó ohranili — trajni spomin. Molite zanj uverjeni, da tudi on prosi za vas v angeljski molitvi vsemogočnega Boga. — — — Naj v miru počiva!

—t—

Národne pripovedke.

(Zapisal J. N. P.)

I.

Zviti dijak.

ek dijak gre o počitnicah po svetu. Pride do imovitega gospodarja ter mu reče, da je spreten slikar. „Dobro, ravno prav ste mi prišli,“ reče gospodar, „imam veliko sobo, katero je treba preslikati.“ — „Kake podobe želite?“ vpraša dijak. „Ej, naj raje bi imel podobe iz svetega pisma!“ „Kakor navlašč,“ pristavi dijak, ker jaz svetopisemske prizore tudi najbolje slikati znam.“ „Naslikajte mi torej,“ pravi gospodar „kako so šli Izraelci preko rdečega morja!“